

Việt Nam Quê Hương Ngạo Nghễ

Nguyễn Đức Quang
Sài Gòn - 1966

1. Ta như nước dâng dâng tràn có bao giờ tàn. Đường dài ngút

ngàn chỉ một trận cười vang vang. Lẽ sau bàn chân gông xiềng của thời xa

xăm. Đôi mắt ta rực sáng theo nhịp xích kêu loang xoang. Ta khua xích

kêu vang dây trói mắt mọi người. Nụ cười muôn đời là một nụ cười không

tươi. Nụ cười xa vời nụ cười của lòng hồn sôi. Bước tiến ta tràn

tới tung xiềng vào mặt nhân gian. *DK.* Máu ta từ thành Văn Lang
 dồn lại. xitong da thịt này cha ông miệt mài. Từng ngày
 qua, cười ngạo nghễ đi trong đau nhức không người.
 Chúng ta thành một đoàn người biên ngang, trên bàn
 chông bát cưỡi đũa vang vang. Còn Việt Nam triệu con
 tim này còn triệu khối kiêu hùng. (2. Ta nhit giống...)

2. Ta nhit giống dân đi tràn trên lò lửa hồng.
 Mặt lạnh nhit đồng cùng nhìn về một xa xăm.
 Da chan mồ hôi nhễ nhại cuộn vòng gân tơi.
 Ôm vết thương rỉ máu ta cười dưới ánh mặt trời.
 Ta khuyến cháu con ta còn tiếp tục làm người.
 Làm người buy hoàng phải chọn làm người dân Nam.
 Làm người ngang tàng điểm mặt mày của trần gian.
 Hỡi những ai gục xuống nơi dây hùng cường đi lên.
 (vào Điệp Khúc)